

רנת ציון-ר' אברהם שטרנהארץ

ידוע שהתורה הזו נאמרה בזלאטיפאליע, בחג שבועות, ע"י אחד שבא על שבועות אל רבינו זל"ה בתוך הבאים. כי שבועות היה מהזמנים הקבועים כידוע ואותו האיש היה מקורב חדש שלא היה עדיין אצל רבינו זל"ה מקודם, איש כשר וירא שמים ובר דעת גדול, ומסחרו היה מהצבא שעמד בעירו, והוא היה המספיק להם כל צרכיהם אוכל ומלבושים וכיוצא ע"י השרים הממונים עליהם. והשרים היו מצערים אותו עד למדי בחשבונותיהם אתו. ומחמת שרצו שיתן להם בכל פעם שוחד, העלילו עליו כמה פעמים והפחידו אותו שימסרו אותו למלכות, ומחמת שכל מחייתו ופרנסתו היתה רק מזה, נדמה לו שאם ימסרוהו למלכות יפסיד כל פרנסתו, ומחמת שהיה איש כשר בלבב אותו גם זאת שכל בטחונו הוא באיסור ממאמר התנא באבות "הוזהירין ברשות", שזה ממש כמו מבטח בוגד שעובד למלכות הרשעה, כאילו ח"ו אין לו אלקי. ובבואו אל אדמו"ר זל"ה בערב שבועות, וקיבל שלום, ורבינו קבלו בסבר פנים יפות, והתחיל לספר לפני אדמו"ר האיך שעוברים עליו צרות מצרות שונות, עד שלא די שאין לו עולם הזה, אלא אף גם עולם הבא בודאי לא יהיה לו. ומחמת טרדת ערב יו"ט אמר לו רבינו זל"ה כעת אין זמן לדבר באריכות אי"ה ביו"ט נדבר, והלך האיש ולא סיפר לרבינו זל"ה שום פרטיות, ובפרט ביו"ט בודאי לא היה זמן לספר, ובתוך כך אמר אז אדמו"ר זל"ה התורה הזאת המתחלת כשאדם יודע וכו' וצריך להשיב המלוכה להשי"ת, נבהל האיש הנ"ל כי זה נצרך לו, ואיך ידע רבינו שזה נוגע אליו למחשבותיו ועניניו, כי הוא לא סיפר לרבינו זל"ה שום פרטים, וכפי שמבאר רבינו זל"ה שם שלזה נצרך ווידוי דברים וכו', והוא מקורב חדש שעדיין לא התוודה לפני אדמו"ר זל"ה, עלה בדעתו שיתוודה בודאי אי"ה אחרי יו"ט ויספר לפניו כל מאורעותיו. ובתוך כך הזכיר רבינו זל"ה הלאו של "לא יהיה לך אלהים אחרים", וחשב בדעתו שגם זה שייך אלי שאני עובר כסדר על זה הלאו, שכל בטחוני בפרנסתי היא ע"ז מהמלכות, ונפל לעצבות עי"ז שיצטרך להתוודות. ואגב נזכר בהבלבולים שיש לו על זה

שמוכרח תמיד לילך לבית השרים הנ"ל לעשות חשבונות אתם, וב"ב מדברים אתו הרבה, ואי אפשר לו ליזהר מהם, כי אצלם זהו לשחוק, אך הוא בפנימיותו יש לו יסורים מזה. וכשאמר אדמו"ר ז"ל שע"י שרואין את הצדיק בחי' "והיו עיניך רואות" וכו', הרגיש האיש שאליו כיוון רבינו זה, שע"ז נתבטלים העצבות והתאוות, ובאמת היה לו להאיש הנ"ל מיחוש מכבר שעצמותיו היו כואבים לו ולא היה יודע רפואה לזה, וכששמע שע"י ווידוי דברים וכו' כמבואר בפנים, הכלל ראה שכל התורה הזו נאמרה בשבילו. הכלל מאז והלאה נתקרב כל כך, עד שהשליך את פרנסתו הנ"ל, ונסע הרבה פעמים אל רבינו זל"ה, וגם קירב הרבה אנשים כאלו שהיו פוחזים וריקים, וגם הם נעשים מרכבה כמבואר שם עיי"ש, ובהתורה הזאת נכללו ג"כ גדולי מקורביו שהיו ג"כ על חג השבועות הנ"ל, היינו הר"ר שמואל אייזיק והר"ר יודיל והרב הר' אהרן זל"ה, ועליהם רומז אדמו"ר זל"ה מה שנאמר שם ובכל פעם שבאין אל הצדיק ומתוודים וכו', ומי שיעיין היטב בהתורה הזאת יבין שתורתו של אדמו"ר זל"ה היה כמו נבואה ממש, ורק כפי הנפשות שנתקבצו אליו עם מבוקשיהם והצטרכותם ותקוניהם בפרטיות לכל אחד ואחד כפי עניינו בגו"ר, כמו שמבואר בס' י"ג בליקו"א ולוקח נפשות חכם ויורד עוז מבטחה, זה תורה עיי"ש היטב.

וגם התורה ה' בחצוצרות הנאמרה בר"ה הראשון של ההתקרבות מוהרנ"ת זל"ה, הגם שזה דיבר אדמו"ר לענין הפינקטין שהם גזירות שנשמעו, לבטלן ולהמתיקן כידוע. אך העיקר נאמרה כמעט כל התורה הזאת לעניין מוהרנ"ת הן על העבר שלו והן על העתיד, איך לעבוד עבודת ה' להבא, וכן לשאר אנ"ש שבאו על ר"ה לאדמו"ר זל"ה, היו כמה מאנשי הקיבוץ שכל אחד אמר שכיון אדמו"ר זל"ה בדיבוריו הק' רק בשבילו, היינו כפי שזה מוהרנ"ת ז"ל היה מקורב חדש משלשה שבועות, ועדיין לא סיפר את כל לבו ממדותיו ועבודתו איך שעבר עליו משנים הקודמות הן בגשמיות והן ברוחניות, לאדמו"ר זל"ה, אך דברים פרטים, כי לא הספיק עוד הזמן קצר מן קודם ר"ה שנתקרב לדבר אודותיו, בראשון כי שאם כל דיבור ודיבור כמו הצמא שתאב לשאוב ולשתות לכבות ולרוות את צמאונו, כידוע שאדמו"ר אמר מקודם ר"ה על פ' "אתם נצבים" וכיוצא שגם זה הבין מוהרנ"ת ז"ל, שאדמו"ר זל"ה נותן לו כמו

תחבושת ומזוזר לרפואתו הנצרך לחייו, אך אעפ"כ בר"ה בהתורה בחצוצרות המדברת מעניין שמחת כל המצוות, ומעניין "ביומו תתן שכרו", שאין רוצה שכר עוה"ב רק שכר מצוה אחרת, עיי"ש. וכן לפשט מלב עקמימיות ע"י קולות בתפלה, ולפנות המוח ממחשבות הנקראים חמץ המובא שם, זה היה ממש כמו שדיבר אדמו"ר רק עבור תיקון נפשו לבד, מחמת שמוהרנ"ת זל"ה היה מקודם התקרבותו לאדמו"ר זל"ה בעל מחשבה לאין שיעור שזה היה אצלו יסורים לעבודת השי"ת, ומחמת זה לא היה השמחה שלו מהמצוות בשלימות רק בשביל עוה"ב, והגם שהיה גם מקודם ירא שמים גדול ועצום, אך לא הרגיש שום חיות ממדת היראה והאהבה, כפי שמבואר בהתורה הזאת מזה, ומאז התפלל בקולות בחי' רעמים עיי"ש ואז כשאמר רבינו זל"ה ותאמין כי כל מצותא ומריבה שיש בין הצדיקים השלימים אין זה רק שיגרשו סיטרין אחרנין, עם הפסוק אוזן שומעת וכו', אמרו אח"כ הקיבוץ למוהרנ"ת זל"ה שבוזה נתיישב דעתם כ"כ כי לא הבינו מקודם איך יהיה על אור קדוש וטהור ובהיר כזה איזה קינטור, ובפרט ח"ו מחלוקת, אך כששמעו מאדמו"ר הפירוש של זה הפסוק אוזן שומעת וכו' הבינו שזה לטובתם עיי"ש היטב התורה הזאת, ומאז והלאה לא היה קשה להם שום קשיות מהמחלוקת אפילו על גדולי גדולים, כי זה רק כדי שיזכו המון עם לחיים בחי' תוכחת חיים. ומוהרנ"ת אמר שבוזה התורה גילה לו רבינו זל"ה כל היהדות איך להתנהג, היינו איך להתפלל, ואיך לעשות מצוות בשמחה מהמצווה בעצמה, ומדת היראה ואהבה, ולטהר את המוח ממחשבות כמבואר שם, כן נזכה לדרוך בנתיבות הקדושים האלו, שדרכו בו כמה וכמה ממקורבי אדמו"ר זל"ה, והעיקר ע"י מוהרנ"ת זל"ה שע"י נשאר לנו ירושה גדולה הזאת בזה ובבא.

(ע"כ מצאתי מכת"י וחבל על דאבדין)